

זמני השבת
לפי אופק אשדוד
בניסת השבת: 16:19
יציאת השבת: 17:19

עלון מס' 233
ג" כסליו התשע"ג
תולדות

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"ויקרא להן כשמות אשר קרא להן אביו" (כויח)

משל לשדה תעופה גדול שממנו ממריאים ביום אחד מאות מטוסים לכל קצווי תבל. כולם מרוכזים על הקרקע, כולם אצים רצים במהירות על אותו מסלול וכולם מתרוממים לאוויר.. ובסופו של דבר אין דרכיהם שוות וכל אחד מגיע לקצה אחר של העולם, למרות שכולם היו באותו מסלול. כי ברגע שהמריאו נטה כל אחד ואחד נטייה מסויימת וכך כל אחד הגיע לקצה אחר של העולם..

כך הוא בדרכי איש, אם הוא מתחיל לנטות רק קצת לכיוון אחר מיד הוא נוסע על מסלול אחר ויכול לנטות לגמרי מהדרך הישרה חלילה ולהגיע למקום לא טוב.. לכן, צריך כל אחד להחזיק בדרכי אבותיו ולא לשנות מהן אפילו סטייה קלה או זלזול במנהג כלשהוא של אבותיו, וראיה מיצחק אבינו שאפילו את שמות הבארות לא רצה לשנות וקרא להן בשמות שאברהם אביו קרא..

ומתוק האור

"ויעקב איש תם"

תם אינו בקיא בכל אלו אלא כלבו כן פיו מי שאינו חריף לרמות קרוי תם. (רש"י)

מספרים על אדם שבא פעם לרב להתייעץ עמו: שואלים אותו בן כמה הוא עבור התעודת זהות והוא בן ארבעים. מה עליו לומר להם שהוא בן ארבעים או שיגיד שהוא בן שלושים וחמש?
שאל אותו הרב: "ומדוע לא תאמר להם שאתה בן ארבעים?"
- "על זה לא חשבתי".. ענה האיש.. הוא לא ידע להגיד את האמת..
יעקב אבינו ידע לרמות כשצריך, אך הוא לא היה 'חריף' לרמות. הוא לא מהר לרמות בכל הזדמנות. רק כשהיה צריך ומותר על פי תורה לעשות כן, כגון כששואלים אדם אם למד משהו אזי מותר לו לשנות ולומר שלמד רק חצי.. או כשהתארח אדם אצל חבר וכשחזר לביתו שואלים אותו איך היה אצל החבר וכאן עליו לא להפריז בתשבחות למארח מכיוון שכולם בסוף ילכו להתארח אצלו ויכבדו עליו..

ומתוק האור

"הקול קול יעקב והידים ידי עשיו"

ישנם יהודים-אומר המגיד מדובנא- אשר אצלם מתקיים פסוק זה..
"הקול קול יעקב" בתפילה ובתלמוד תורה מקפידים הם כהלכה...
אולם "הידיים ידי עשיו" כאשר מגיע הדבר למצוות הצדקה וגמילות חסדים קופצים את ידם.. צריכים הם לדעת- סיים המגיד- כי אין קיום לזה בלא זה..

"ויעקב איש תם"

(כהכז)

מדוע טרחה התורה לציין דווקא את תמימותו של יעקב אבינו, הרי היו בו הרבה מידות טובות? למדים אנו מכאן שאין מידה גדולה יותר מתמימות ויושר...

השל"ה הקדוש זצ"ל

"אם תעשה עמנו רעה"

אדם ששומר טינה בלבבו ואינו מוכן להרגע מזעמו ולסלח, נגוע במדה מגנה מאד, אין בו מן הרחמנות היהודית.
אבות ישראל

"עשיתי כאשר דברת אלי"

כפי שלתנהג האדם עם הוריו, כך ינהגו עינאו בניו שלו.
"סארחות יושר" לתנ"ך ולמתוק האור.

שאלו לרב מבריסק
מה העצה והסגולה
לכנים צדיקים,
ענה הרב:
סגולות אינני יודע,
אולם זה שמוזנה
הרבים לשם שמנים,
מדה כנגד מדה
יזנה לכנים צדיקים.
ישראל לסגולתו

”הקול קול יעקב והידיים ידי עשׂיו“ (כז,כב)

בשעה שיעקב מצפצף בקולו אין הידיים ידי עשׂיו (ב”ר) אין יעקב נרדף מעשׂיו אלא אם כן עיקר תפילת יעקב לצורך עולם הזה (ספר החיים). כלומר אם ישראל מתפללים על העולם הזה, כסף לתענוגות, דירת פאר וכדומה אזי הם נרדפים על ידי עשׂיו היודע ציד. אך בשעה שבנ”י נושאים עיניהם ולבם לקדושת אביהם שבשמים אין כל אומה יכולה להם..

וזאת אנו לומדים מהארנבת, כאשר הארנבת נרדפת, בזמן שהיא מנשבת רוח פיה כלפי הארץ, אזי באים הכלבים מריחים אותה ומשיגים אותה. אך כשהיא נושמת כלפי מעלה עקבותיה לא נודעים לכלבים. כך בנ”י אם הם שקועים בארציות אזי משיגים אותם הכלבים אך אם הם מתפללים כלפי מעלה, אין אומה יכולה להם..

”וַיֹּאכַל וַיִּשֶׁת׃“ (כה,לד)

וכי מהיכן היה לעשׂיו יין?!

עדשים הוא קבל מיעקב אך שתיה לא..
אלא לעשׂיו היה בדרך קבע יין באמתחתו...
(האלשיך הקדוש)

בעלי המוסר מלמדים אותנו כי אם לעשׂיו היה יין תמיד בחיקו, על אחת כמה וכמה שלנו צריך להיות באמתחתנו לימוד תורה כלשהוא, שבו אנו זוכים לחיי עולם הבא. ולכן כל אחד יאמץ לו בתיקו ספר מסוים שבו יהגה בזמנו הפנוי, כגון בתור כלשהו או כשמחכים לתחבורה ציבורית ומי שאין לו יהרהר בגדולת הבורא ויחשב לו כמצווה.
לבוש יוסף

”הַלְעִיטֵנִי זָא׃“

אדם מתקשר לרעייתו ומבקש ממנה להכין את הארוחה בשעה חמט, כי הוא מאד ממהר לטיסה. הוא מגיע הביתה, ומגלה שהארוחה עדיין אינה מוכנה ואשתו עסוקה כרגע בשיחת טלפון עם חברה.

כעת, באפשרותו לנקוט באחד משני הדרכים; הוא יכול לצעוק ולומר: 'הלא בקשתי ממך להכין את הארוחה בזמן', ואז היא תתרגז כי החברה שמעה אותו צועק עליה, ויתפתח ביניהם ויכוח.

דרך שניה - לפני שהוא נכנס הביתה להחליט בליבו: "אני מאמין באמונה שלמה שהבורא יתברך הוא העושה ויעשה לכל המעשים". אם הארוחה לא מוכנה - כך רצה ה'. מדוע לא הכין לי ה' ארוחה? פשוט מאד! וכי מגיעה בכלל ארוחה?! מה עשיתי כדי שתגיע לי? זו צורת חיים אחרת לחיות עם ה'..

מתוך תפארת שמשון.

נער נקרא כך כי הוא מתנער מהמצוות ועל ההורים לחנכו לאהבת המצוות ע”י דוגמא אישית..

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליע”א,
ראש כולל "פורת יוסף"

מלאכת 'קריעה' בשבת

'קריעה' היא אחת מ-39 אבות מלאכות האסורות בשבת. והיינו הקורע בד על מנת לתקנו, וכן המפריד ניירות דבוקים על מנת לתקנם. וחכמים אסרו אף קריעה שלא על מנת לתקן.

והחותך את הנייר עצמו לא נחשב 'קורע' (שהרי נחשב כולו גוף אחד ואינו דומה לבד שארוב מחוטים), ומכל מקום, כשקורעו לצורך שימוש בו אסור משום שהוא כ-מתקן כלי'. לפיכך:

א. אין לחתוך נייר טואלט בשבת. ובשעת הדחק כשאין נייר טואלט חתוך, ואינו יכול לנקות עצמו במים, מותר לחתוך נייר טואלט כדי לקנח בו, ויעשה כן בשינוי כגון במרפק או בגב היד, וכן לא יתכוון לחתוך במקום הנקבים (והנירו לעשות כן מפני כבוד הבריות).

ב. אין לחתוך חתיכה מגליל, כגון נייר מגבת או מפת ניילון או ניילון נצמד או נייר אלומיניום וכיוצא בזה.

ג. מותר לקרוע אריזות מזון (כגון ופל, סוכרייה) כדי לקחת משם את המזון, שהרי לא אסרו השחתה וקלקול כשעושה כן לצורך אכילה.

ד. מותר לפתוח אריזות מזון במקום סגירתם (כגון 'במכה'), כדי לקחת משם את המזון, שהרי נסגרו על מנת לפותחם.

ה. מותר ליצור פתח באריזות מזון (כגון שקית חלב, פחית שתייה), ואפילו במספרים, כדי לקחת משם את המזון. שהרי זה פתח העשוי רק להוצאת התכולה, והאריזה כולה מיועדת לזריקה.

ו. ספר שנמצאו בו כמה דפים שנדבקו יחד מחמת דבק הכריכה, מותר להפריד את הדפים (כיון שלא נדבקו על מנת להתקיים), אולם, אם הדפים מחוברים ממש, מחמת שלא נחתכו כראוי, אסור להפרידם.

”וַיִּזְפוּר בְּאֵר אֲזוּרֵת וְלֹא רָבוּ עֲלֶיהָ׃“ (כו,כב)
”פוטר מים ראשית מדון
ולפני התגלע הריב נטוש“ (משלי יז)

תחילת המריבה היא כמו חור קטן שנוצר בסכר המים, שאם לא דואגים לסתום אותו מיד סופו שהולך ומתרחב עד שיגרום לקריסת כל הסכר ואחריו יבוא שטפון עצום שיגרוף כל מה שבדרכו.

כך, אם לא דואגים לנטוש ולוותר בתחילת המריבה סופה שתלך ותתרחב עד לשנאה עצומה ואחריתה מי ישורנו..

והעצה, לפני שמתגלה הריב, נטוש! נוותר ונסתלק ואז יתקיים בנו "כי עתה הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ".

מי שמוותר ה' אוהב אותו יותר..

הגרי"ש פינקוס זצ"ל